

— Дідусю, а коли ти мене на охоту візьмеш? Я теж хочу зайчика вистрелити!

Отак завжди маленький Павлик прохав свого дідуся-мисливця, як тільки дідусь брався за рушницю.

Дідусь гладив Павлика по голівці:

— Візьму, візьму, Павлику, ти ще маленький, підростеш, тоді й візьму...

Дідусь дуже любив маленького Павлика і завжди йому розповідав про зайців, про вовків, про лисичок, про всіх звірів, що він їх полював.

А одного разу прийшов із лісу та й каже:

— Павлику, а я фазана бачив.

— Де ти, дідусю, фазана бачив?

— У нашому лісі!

— Якого фазана?

— Такого, як ото ми з тобою бачили в зоологічному парку.

— Із отаким червоним хвостом? З отаким великим, що отак аж дугою загинається?

— З таким самим! Фазанів, Павлику, привезли у наш ліс аж із далекого Казахстану! Привезли й пустили в нас! Тепер вони у нас плодитимуться.

— Дідусю, візьми мене, будь ласка, в ліс фазанів полювати!

Дідусь якось так загадково посміхнувся та й каже:

— Добре, Павлику! Взавтра підемо в ліс до фазанів.

Маленькому Павликові так хотілося піти з дідом на фазанів, що він і вночі прокидався та все питав маму:

— Мамо! Чи скоро вже ранок?

— Спи, Павлику! Спи! Дідусь без тебе в ліс не піде! Раз уже він сказав, що тебе візьме, то, значить, візьме.

Дуже рано прокинувся Павлик. Бачить, а дід уже ходить по кімнаті, одягнений у повстяки, у ватяні штани і кожушок...

— Дідусю, — крикнув Павлик, — а мене хіба не візьмеш?

— Візьму, Павлику, візьму! Одягайся! Тільки добре одягайся, бо бачиш, скільки за ніч снігу напало!

Павло тепло одягся: і светр, і теплі рейтузи надів, і валянки, і шапку-ушанку...

— Ну, я вже готовий, дідусю! Бери рушницю, та й підемо! — каже до дідуса Павлик. А дід йому:

— Ні, Павлику, ми сьогодні рушниці не братимемо! Ми щось інше сьогодні для фазанів візьмемо. Ходімо!

Вийшли дідусь з Павликом з хати та й пішли під повітку.

А під повіткою дідусь зарані заготував кілька снопів з ячменю.
Невимолочених, із зерном,

Та серед великих снопів і кілька маленьких було — для Павлика.

— От з якими "рушницями" полюватимемо фазанів ми з тобою,
Павлику!

Та й розповів дідусь Павликові про те, як треба оберегати взимку
птицю, і не тільки фазанів, що оце тільки їх привезли до нашого лісу, а й
всіляку птицю:

і куріпок, і синичок, і щигликів, що взимку, як випаде сніг, не мають
змоги знайти собі їжу...

Дідусь із Павликом пішли до лісу, розгорнули на галявині сніг і
поклали снопики ячменю...

— Давай, Павлику, заховаємося отут, за ліщиною! Подивишся, який
червоний красунь фазан зараз до ячменю прибіжить.

І справді, — тільки-но вони присіли за кущем ліщини, збоку щось
заклокотало, залопотіло крильми, і чудесний червоний красунь фазан із
хвостом дугою підбіг до снопа і почав клювати зерно.

Дідусь обняв Павлика та й каже:

— Отак, Павлику, завжди роби! Взимку, коли багато снігу, підгодовуй
пташку, в лісі! Добре?

— Добре, — відповів Павілик.